

РАН БОСИЛЕК
НЯМА ДА СЕ СЪРДИШ
НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Тръгнал беден Димо работа да дири. Господар намерил и свидлив, и хитър. Господарят рекъл:

— У мен ще слугуваш до другата пролет, додето закука първа кукувица. Тогаз ще получиш петдесет жълтици. Но едно да помниш: където отидеш, каквото да правиш, каквото да чуеш, няма да се сърдиш! Ако се разсърдиш, няма да получиш ни една жълтица и ще ми слугуваш две цели години даром, без заплата.

Съгласил се Димо.

На сутринта рано господарят рекъл:

— Сега ще отидеш да косиш в полето. И щом притъмнее, ще си дойдеш тука.

До вечерта късно косил сено Димо и се върнал в къщи. Викнал господарят:

— Ти защо се връщаш?

— Слънцето залезе и притъмня вече — отговорил Димо.

— Слънцето залезе, но месецът свети. Не е притъмняло.

— Ами как тъй може! Цяла нощ коситба! Това твое чудо никъде го няма!

— А ти сърдиш ли се?

— Никак не се сърдя, а само се чудя!

И върнал се Димо. Цяла нощ в полето косил, не преставал. На сутринта рано грохнал от умора и викнал сърдито:

— Ах, ти, душевадко! Все ще се намери кой да ти го върне! Пък взел да ме пита дали съм се сърдел! Леле, мила мале, както ми е сега кипнало в душата, да ми е напреде, чудо ще направя!

А пък господарят, скрит във храсталака, това само чакал. Изскочил пред Дима и рекъл зарадван:

— Здравичко те хванах. Щом така се сърдиш, ще работиш даром и двете години.

И работил Димо даром две години. Върнал се във къщи гол като тояга. Попитал го брат му:

— Защо така, бате, сиромах се връщаш?

Разказал му Димо всичко, що изпатил.

— Ех, ний да сме здрави! — отговорил брат му. — А на господаря аз ще му отвърна, както му се следва.

Момъкът се вдигнал, та при господаря. А той го попитал:

— Какво искаш, момко?

— Ратай да ти стана.

— Добре. Ще ми станеш. Ще служиш у мене до другата пролет, докато закука първа кукувица. Но едно ще помниш. Няма да се сърдиш. Ако се разсърдиш, ще броиш на мене петдесет жълтици. Ако пък се случи аз да се разсърдя, ще броя на тебе петдесет жълтици.

Момъкът отвърнал:

— Петдесет жълтици малко ми се виждат. Нека сто да бъдат.

— Съгласен съм, момко.

На другата сутрин слънцето изгряло. Момъкът не става. Лежи си в леглото. Дошел господарят:

— Ставай, глупчо, ставай! Виж, слънцето грее!

— Слънцето ли? Тъй, а? Ами как то смее без мене да грее!

— Я не се втелявай, а по-скоро ставай!

— Аха, ти се сърдиш?

— Не се сърдя, ала работа те чака.

— Нека тя ме чака, аз да я не чакам.

— Ти както се мъдриш, и обед ще дойде.

— Нищо, ще похапна, па тогаз ще тръгна.

— Гледай друго нещо да не си похапнеш!

— Ти, мой господарю, като че се сърдиш?

— Не се сърдя, глупчо, но скоро ще мръкне.

— Нищо, господарю! После пак ще съмне. Ами сега слушай какво ще ти кажа! Това легло тука много ми е твърдо! В плевнята ще ида да легна на меко.

Кипнал господарят, но нищо не казал. Момъкът се дигнал, та в плевнята легнал. Вечерта по тъмно влязъл господарят.

— Грехота и срамота! — извикал сърдито. — Другите ратаи вече се прибраха. Ти не си излизал.

— Както ми изглежда, драги господарю, ти си се разсърдил...

— Не съм се разсърдил — рекъл господарят. — Искам да ти кажа, че е време вече отгук да излезеш, да се върнеш в къщи.

— Е, то друго нещо — отвърнал ратаят. — Да вървим тогава!

Все така слугувал новият работник. Господарят пъшкал, от яд си примирал, но не се издавал.

Веднъж посред зима покачил жена си на ниската круша, поприкрил я с шума, па викнал ратая. Щом тоя излязъл, жената подвзела:

— Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

— Чуваш ли, ратайо! — рекъл господарят. — Кукувица кука. Дойде време вече да се разделиме.

Втурнал се ратаят. Влязъл бързо в къщи. Върнал се със пушка, дигнал я и рекъл:

— На лошо кукува тая кукувица посред бяла зима! Ей сега ще млъкне!

И той се прицелил. Господарят скочил, дръпнал му ръката и викнал сърдито:

— Не виждаш ли, глупчо, човек ще убиеш! Махай се оттука!

— Абе господарю, като че се сърдиш?

— Не само се сърдя, ами се вбесявам! На̀ ти сто жълтици, па да те не виждам!

Като взел парите, работникът рекъл:

— Сбогом, господарю! За тия жълтици моят брат слугува цели две години!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.